

Originea dacica a secuilor

“Ceea ce numim, acum, națiunea maghiară, este rezultatul unor politici satanice de genocid etnic și de asimilare a unei populații autohtone de către un grup de ...barbari dealungul unui mileniu: națiunea maghiară este rezultatul maghiarizării numelor și limbii rumânilor (tracilor) panonieni!

În 1919, 30 % din populația proaspătului stat ungar o constituia etnia rumânească, etnie pură - nemaghiarizată nici după nume și nici lingvistic: acum, mai sunt 10000 de rumâni, în mai puțin de un secol!!! Vă dați seama ce s-a întâmplat în ceilalți 900 de ani!

DESFIINȚĂM MINCIUNA ORIGINII
MAGHIARE A SECUILOR:
O REALITATE ISTORICĂ – ORIGINEA
DACICĂ A SECUILOR

Absurditatea vremurilor actuale: steagul secuiesc, cu însemnele soarelui și lunii –

specific rumânimii (ele se află pe steagurile vechilor regiuni, fiind vechi simboluri dacice), a fost folosit prima oară în alianța dintre secui și Mihai Viteazu contra ungarilor. Acum, ungurii au luat steagul respectiv, ce s-a născut împotriva lor, și l-au pus pe Parlamentul lor!!! O prostie inimaginabilă!!!

Cauconii, aflăm încă de la Homer, erau de origine tracă și trăiau pe râul Kaukon în Kaukonias, care cuprindea regiunea Elis și părți din Ahaia și Arkadia. Ei ar fi migrat din nordul Peninsulei Balcanice pe la anul 1600 î.Chr. Pe cei rămași în vatra originală Ptolemeus (sec. II d.Chr.) îi va regăsi cu numele de cauconensis la nord de Dunăre printre triburile din Dacia, în Țara Bârsei și în împrejurimi, dar fără a trece de Carpații Răsăriteni. Prin coroborarea informațiilor referitoare la teritoriul lor, dacii cauconi au trăit în sud-estul Transilvaniei cuprinzând nu numai Țara Bârsei, ci și o parte din actualul județ Harghita, spre izvoarele Oltului, ca și

părți din județele Buzău și Mureș. Tot în această zonă Amianus Marcellinus (sec.IV) a consemnat existența unui ținut numit Cauceland, iar mărturia unui soldat roman se referă la un munte Caucas de pe lângă râul Olt. Ca urmare a faptului că reprezentau un vechi neam autohton atestat încă din antichitatea îndepărtată, lingvistul german Jacob Grimm a considerat firesc să constate legătura dintre denumirile de cauci, cauconi și Cauceland pentru a le asocia acestora și denumirea de Cogaion (muntele sfânt al dacilor), cu conotația sa religioasă. Pe de altă parte filologul german J.Wolff considera că și denumirea de Kockel cu variantele Kukel și Kukula utilizate de sași pentru a desemna Târnavele ar proveni din anticul coca sau cuca, care înseamnă munte, cu mențiunea că cel mai important munte din zona Târnavelor se numește Cogan, cu variantele mai vechi Cocan sau Chuchal, ceea ce indică faptul că originea reală a acestor denumiri este hidronimul Kukula

menținut și astăzi în uz de secui.

Cine nu își știe trecutul nu este vrednic nici de prezent.

Tinutul secuiesc, cât și apartenența secuilor la maghiarime, sunt invenții absurde ale acestor ani! Niciodată nu a existat tinutul secuiesc iar secuii, despre care în vechime ungurii spuneau că sunt rumâni aprigi, au fost cea mai persecutată colectivitate de sub stăpânirea maghiară: Gheorghe Doja - secui autentic (până acum câteva sute de ani, secuii aveau nume rumânești și erau ortodocși, deci erau rumâni curăți), cel care a condus răscoala de eliberare a Transilvaniei de sub jugul maghiar, a fost miselește ars pe un scaun incins; dar nu numai, din acel moment a început genocidul etnic împotriva secuilor: stăpânirea maghiară îi obliga să poarte nume ungurești, să treacă la catolicism și să vorbească maghiară. Cine nu se supunea, avea să fie ucis – în memoria genocidului îndreptat de unguri împotriva secuilor, stă

mărturie Bulevardul Martiriului Secuilor – aflat în Miercurea Ciuc!!! De ce aceste adevăruri au disparut din cartile de istorie? Cat de nemernica si pungasa e aceasta clasa politica care a inchis ochii la transformarea unor adevăruri istorice în minciuni antirumânești? Cati dintre noi mai stim ca Stefan cel Sfant al Ungariei a fost rumân după mamă? Câți dintre noi mai stim ca numele de Ungaria e un nume cu origini tracice, Ungro-Valahia - un nume străvechi ce face referință la pământul negru (Neagra Valahie) al Panoniei Tracice?) Sa nu uitam ca Budapesta mai are o urmă de rumânism tracic în ea: steagul rosu, galben si albastru, prezent pe frumoasa primarie a acestui oras! Toate aceste asocieri dintre toponime și etnonime puse demult în evidență de savanții germani, conduc la concluzia că tribul dacic al cauconilor este unul și același cu neamul sikuli-lor, adică al secuilor care ocupă și astăzi același ținut și mai ales folosesc străvechea denumire de Kükülö.

Numai în legătură cu acest hidronim ținutul lor a și purtat denumirea de Ciculia, iar locuitorii numele de ciculi, așa cum au consemnat călătorii străini. Dar numele de ciculi trece ușor la forma siculi, de unde și forma de secui. Viteji, aidoma cauconilor din Elis, siculii dacici și-au păstrat conștiința de autohtoni, mândri de faptul că erau stăpâni pe ținuturilor lor, ceea ce a impus recunoașterea demnității lor colective. Captați treptat în sfera de interes a coroanei de la Buda, așa după cum arată și A.D.Xenopol în Istoria românilor din Dacia Traiană, (Ediția III, București 1988, Vol III pag.224) ei au fost maghiarizați prin mijloace din ce în ce mai dure mai ales după anul 1848. Pentru a forța desprinderea lor definitivă de masa covârșitoare a autohtonilor din Ardeal, istoriografia timpului le-a atribuit diferite origini bizare, care se contrazic între ele și ca atare se anulează reciproc. În încercarea de a suplini lipsa oricăror dovezi care să ateste o pătrundere a

lor în Ardeal, cum a fost cea a sașilor intens susținută de coroana maghiară, istoricii au vehiculat și mai vehiculează diferite plăsmuiri referitoare la originea secuilor oscilând penibil între a-i considera avari, gepizi, huni, pecenegi etc, deși ei sunt autohtoni, sunt membrii străvechiului neam dacic al cauconilor, primii care au dat nume locurilor pe care trăiesc. Ei au conservat până astăzi nu numai niște toponime de vârstă neolitică, ci serii toponimice de vârstă neolitică uneori identice cu cele din zona Sibiu, ceea ce reprezintă o altă mare dovadă a faptului că sunt băștinași. Recapitulând, va trebui să arătăm lumii întregi că cei numiți astăzi secuii sau siculii sunt urmașii autohtonilor denumiți caucoli, iar mai târziu ciculi fiindcă au trăit și trăiesc pe văile râurilor denumite încă din antichitate prin hidronimul autohton Kukula. Ca o altă dovadă că râurile Kukala au o denumire rumânească arhaică, aceeași spiritualitate rumânească a atribuit unui râu din bazinul

Siretului omonimul Cucalea.

Având în vedere că maghiarizarea lor forțată echivalează cu imprescriptibilul genocid etnic, ne revine obligația, ca în numele adevărului, să facem necesara distincție maghiarizat-maghiar, mai ales în cazul secuilor, care începând cu Unio Trio Nationum s-au revendicat ca etnie de sine stătătoare distinctă de a ungarilor. I-am uitat și continuăm să îi uităm pe cei de o fire cu noi și soarta nu iartă. Din ignoranță și din comoditate operăm cu teorii de tip Roesler, deși adevărul istoric cu privire la secui se susține cu argumente:

1. Argumente geografice și toponimice, sistematizate în lucrările științifice ale lui Sabin Oprean (1928) și Coriolan Suci (1974). Vlăhița este numită în maghiară chiar Olah Falu, adică satul valahilor.

Prezența lor sub numele de cauconi în sud-estul Transilvaniei este probată de harta lui Ptolemeu din secolul II, dar și de mărturiile unor călători străini ca Georg Reicherstorfer

care la 1527 îi numea ciculi ca și de mărturiile lui Christian Schesaeus de la 1540 sau de ale lui Ferrante Capece din februarie 1584.

2. Argumente arheologice, având în vedere vestigiile bine reprezentate pentru toate epocile începând cu neoliticul. În ansamblul Daciei, Țara Secuilor se delimitează în mod natural prin particularitățile sale de relief, de climă și de resurse, iar aferent acestora, mărturiile arheologice o individualizează încă din protoistorie ca pe o adevărată punte peste Carpați între Dacia intra- și extracarpatică. În acest context așezările din Țara Secuilor au prosperat încă din antichitate susținând o concentrație demografică ridicată mai ales prin importantele resurse minerale (sare, fier, cupru. ape minerale etc.) de care au dispus mereu. (vezi și Viorica Crișan, Dacii din estul Transilvaniei etc.)

3. Argumente istorice, mai ales pentru a denunța legile de maghiarizare din anii

1842, 1879, 1883 și 1907, în temeiul cărora o bună parte din densa populație autohtonă a fost transformată, prin cele mai draconice forme de constrângere, în vorbitori de limbă maghiară. În jurnalul campaniei de pedepsire de la 1761 generalul von Buccow, a notat pentru totdeauna că în cel mai maghiarizat scaun din secuime din 102 sate 99 erau locuite de români, așa cum arată istoricul Dr. Mircea Dogaru în revista LUMEA Nr.4 (108)/2002.

4. Argumente heraldice. Fiindcă în sfârșit s-au recunoscut siculi, deci ciculi autohtoni, și nu altceva, vor redescoperi din perspectiva continuității asumate că în momentul semnării tratatului UNIO TRIUM NATIONUM aveau ca secui conștiința originii lor dacice, motiv pentru care s-au ilustrat în heraldică prin tandemul de semne dacice primordiale soarele-luna (însemnele de pe drapelul secuiesc), tandem deseori regăsit în multe reprezentări antice ale dacilor, inclusiv pe tăblițele de plumb cu

scriere dacică de la Sinaia (vezi ziarul „Gardianul” din 30mai-4iunie 2005). Aceeași pereche SOARELE-LUNA mai apare numai pe stemele de sorginte dacică ale Moldovei și ale Țării Românești și la nimeni altcineva în lume. De aici lipsa oricăror îndoieli că și secuii au avut conștiința că aparțin neamului dacic. Orice altă explicație invocând asocieri cu probabilitate zero frizează ridicolul.

5. Argumente culturale. Simon de Keza ne spune limpede ca secuii au împrumutat scrierea de la vlahi. Dar o scriere valahică de tip răboj, numită „rovás irás” și după maghiarizarea lor, nu se potrivea decăt unui grai valahic și în nici un caz unui grai străin, care ar fi folosit limba și scrierea latină după modelul oferit la acea vreme de cancelaria regală de la Buda. Hilar este faptul că propaganda anti-românească a uitat de Simon de Keza pentru a pretinde că sintagma „rovás irás” ar defini o scriere adusă de prin Asia, deși chiar teremenul de

„rovás” indica originea sa valahică. Ca dovadă că este o străveche scriere rumânească, rumânii din Valea Timocului, cei care n-au avut legături cu secuii, folosesc și ei până astăzi termenul de „răbuj”. Pe de altă parte, este remarcabil faptul că odată cu parțiala lor maghiarizare secuii au transpus și în variantă maghiară celebrele noastre balade Meșterul Manole și Miorița, total inaderente folclorului maghiar sau oricărui alt folclor, ca semn profund al faptului că secuii aparțin la matricea stilistică rumânească.

6. Argumente religioase. Despre originea lor dacică vorbesc și stâlpii lor funerari de pe morminte care sunt identici cu stâlpii dacici care mai sunt păstrați în alte zone rumânești. Gestul nostru de închinare a pâinii cu semnul crucii regăsit la secuii trecuți la calvinismul lipsit de cinstirea Sfintei Cruci este un alt indiciu al orginii lor ortodoxe. Aceeași origine ortodoxă o au și parastasele pe care le fac secuii la înmormântare. Ca

mărturie tragică a deznaționalizării lor forțate încă se mai văd, în mai multe locuri, dărâmurile unor vechi biserici ortodoxe, semn al comunităților de români maghiarizați în secuime. Despre grozaviile îndurate în perioada de maghiarizare forțată ne vorbește și monumentul de la Ciceu consacrat celor două sute de secui uciși în zi de hram de către generalul de tristă amintire, care a mai bătut cu tunul cam tot atâtea locașuri de cult ortodoxe între care și mănăstirea lui Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus.

7. Argumente antroponimice, din lucrările științifice ale lui G.Popa – Lisseanu și ale lui I.I. Rusu (1986), și mai recent ale lui Ioan Ranca (1995) sau Ioan Drăgan (2000) care pe baza documentelor de arhivă dovedesc maghiarizarea familiilor românești prin nume ca Albu, Boér, Bokor (Bucur), Karácsony, Csipán (cioban în graiul aromânilor), Dán, Fogarasi, Kosztin, Lunguj, Lupuj, Mirtse, Moldván, Nyisztor,

Oláh, Oltyán, Pászkuły, Ráduly, Sztojka, Szávuly, Sérbán, Zsunkuy (se citește Juncu) și multe, multe altele, ceea ce nu mai poate fi considerată o problemă a persoanelor respective, ci a națiunii române și a României, din moment ce astăzi liderii acestor autohtoni maghiarizați odată cu numele lor cer autonomie teritorială. Aceste nume dovedesc încă odată că împotriva Neamului Rumânesc s-a practicat imprescriptibilul genocid etnic care nu poate servi de bază pentru pretențiile teritoriale numite autonomie.

8. Argumente sociologice. Lucrările bine documentate cu date culese din teren de Maria Cobianu-Băcanu (1998 și 2000), doctor în filozofie la Institutul de Sociologie al Academiei Române.

Este de la sine înțeles că din cele opt grupe de argumente chiar și numai o singură grupă este suficientă pentru a susține definitiv calitatea de autohtoni a secuilor ca trup din trupul țării, chiar dacă o bună parte au fost

maghiarizați forțat de către defuncta putere imperială în mai multe etape bine cunoscute de istorie, dar și în perioada Diktatului. Le-am menajat prin tăcere drama deznaționalizării ca mama cea adevărată din cunoscuta piesă de teatru “Cercul de cretă caucazian” a lui Bertold Brecht. Nici acum nu vom proceda altfel, dar nu putem accepta sub nici o formă contrafacerea celor care mânați de interese străine practică intriga și minciuna spre continua hărțuire și în final dezagregarea României. O lege privind protejarea minorităților, oricare ar fi conținutul ei, obligă majoritatea să se subordoneze oricărui minoritar devenit astfel un protejat, fiindcă obține un statut preferențial, ceea ce este inadmisibil din moment ce într-o țară democratică legile sunt aceleași pentru toți. În cazul minorității maghiarizate din România situația se dovedește a fi foarte periculoasă prin faptul că au devenit masă de manevră pentru revizionismul mărturisit pe care îl implică

incalificabila contestare a tratatului de pace semnat de toate părțile la Trianon.

SECUII DISTRUȘI DE NAȚIA UNGARĂ

De ce această... rezervă, ca să nu-i spunem dușmănie, a ungarilor față de secui? Din două pricini, iar mai târziu din trei.. De la început, a fost faptul că Secuii se înțelegeau foarte bine cu ceilalți rumâni, din Moldova și Mutenia, teritorii neocupate de unguri la vremea respectivă. Acest lucru era intolerabil pentru unguri . A doua pricină era că Secuii erau alt neam decât Ungurii! În secolul XIX s-a declanșat maghiarizarea sistematică a scaunelor secuiești și spre sfârșitul perioadei interbelice maghiarizarea și-a atins scopul. Secuii dispăruseră din istorie. Națiunea secuiască înceta să mai existe înghițită de cea maghiară. Deși nobilimea secuiască a fost, de foarte multe ori, aliată cu Ungurii și împotriva Rumânilor- datorită privilegiilor obținute de la Budapesta (ca și în prezent, de altfel), la

nivel popular între Secui și Rumâni a existat sute de ani o frățietate pe care îndrăznim să o numim chiar sfântă. Mulți dintre Rumâni nu au șovăit să-și dea viața pentru drepturile și libertățile Secuilor, și la rândul lor mulți dintre Secui nu au șovăit să se jertfească pentru libertatea și drepturile Românilor – intrând aici nu doar cei din Transilvania, ci și cei din Țara Românească a Munteniei și din Țara Românească a Moldovei.

ȚARA SECUIIMII – RUMÂNIMEA

Dat fiind că distrugătoarea Secuilor este Națiunea ungară, este evident că, și după dispariția Secuimii, Ungurii și Secuii sunt pe poziții total antagonice. Poate este de amintit aici că la mijlocul secolului XIX, Secuii încă socoteau că “Țara” este pentru ei Rumânimea, acoperind prin acest nume – ”Țara” – Moldova și Muntenia, privind Ungaria ca “străinătate”. Acum însă nu mai există Secui, întrucât au asimilați de Unguri. Iar cei care au distrus – printr-o politică intenționată și diabolică de distrugere –

Populația Secuiască, nu pot și în niciun caz socotiți ca moștenitori – ci doar ca ucigași – ai Secuilor. Deci, în revendicările lor, Ungurii din ceea ce azi, cu totul impropriu, se numește Secuime, nu pot apela la nimic din istoria și drepturile celor pe care i-au nimicit, adică Secuii. Deși, evident, cu obișnuita nemărginită impertinență a nemeșimii ungurești, o fac.

Cum s-a înfăptuit diabolica maghiarizare a secuilor.

Primele maghiarizări ale numelor au avut loc între 1848 și 1849, când aproape 700 de persoane și-au schimbat numele. În 1862, altor 550 de persoane le sunt maghiarizate numele, cinci ani mai târziu numărul acestora ajungând la o mie. Numirea în 1867 a unui nou ministru responsabil cu maghiarizarea avea să accentueze procesul. Sub presiunea autorităților, la fiecare jumătate de an se întocmesc liste pentru schimbările de nume, pe regiuni și provincii,

lucru ce avea sa duca la maghiarizarea a înca 2700 de persoane între 1867 si 1880.

Rezultatele nu erau însa pe masura pretentiilor iredentiste ale societatii de maghiarizare. Prin urmare, în 1898, revizionismul maghiar comanda raspândirea în masa a unui îndrumar intitulat “Cum sa maghiarizam numele de familie”. Autor era chiar presedintele Societatii de maghiarizare a numelui, Telkes Simon, pentru care “asa cum prin botez crestinul devine membru al comunitatii crestine, tot asa, prin maghiarizarea numelui de familie, prin botez national, cel cu nume strain este primit în societatea maghiara, în rândurile adevaratilor fii ai natiunii” – sună satanic, nu?. Astfel, promotorul maleficei lucrari prevedea mai multe metode de maghiarizare rapida si eficienta a numelor de familie. În primul rând, maghiarizarea prin preluarea numelui asezarii din care provenea supusul imperial si adaugarea terminatiei “i” (Aradi, Erdi, Lendvai etc). Pentru aceia care nu

ajungeau prin adaugarea sufixului de maghiarizare la un nume cu o rezonanta ungureasca credibila se recomanda traducerea denumirilor meseriilor si preluarea acestora (Acs-Dulgheru, Dobos-Tobosaru, Festo-Boiangiu, Lakatos-Lacatusul, Pap-Preotu, Kantor-Dascalu, Zaszlos-Stegaru, Tiszt-Ofiterul), iar cei ce voiau sa pastreze amintirea nationalitatii stramosilor puteau folosi numele de Najos (Bavarez), Bolgar (Bulgaru), Gorog (Grecul). Pentru români era rezervat apelativul Olah, autorul inventând si numele de Kun, ca aplicare pentru neamul “asezat între Dunare si Tisa”. Pe de alta parte, se sugera ca substantivelor sa le fie adaugate sufixele s, as, es, ös, iar verbelor ó, ö. Nu se agreea în schimb terminatia “y” motivul reprezentându-l posibila confuzie dintre numele nou maghiarizate si cele vechi, mai ales de vita nobila (identificate prin terminatiile “y” sau “i”). Pentru a grabi maghiarizarea, cererile de schimbare a

numelor nu mai trebuiau însoțite de o anumită fundamentare ori de certificatele de cetățenie, autoritățile maghiare considerând ca “maghiarizarea numelui nu necesită justificări”.

Eficiența prin tenacitate

În urma acestor acțiuni, fenomenul de maghiarizare a numelor a luat rapid proporții. Peste 300 de schimbări de nume în 1880, 1300 un an mai târziu și mai bine de 14 000 în deceniul care a urmat. Totuși, la sărbătoarea mileniului din 1896, Societatea de Maghiarizare a Numelor a considerat rezultatele ca nesatisfăcătoare, fiind expediate într-un ritm frenetic noi metodologii și propuneri de nume tuturor aceluia care prin poziția lor puteau contribui la aplicarea deciziilor (directori de școli, ziare și reviste, societăți financiare și industriale, dar și arhive). Apelurile aveau să fie trimise și episcopilor greco-catolici, reformați, catolici, unitarieni și lojelor masonice, în manifeste menționându-se ca:

“nefacând parte din rândul marilor natiuni si, din cauza teritoriului, neputând sa mai creasca în mijlocul lor, Ungaria își urmeaza instinctul în timp si cauta sa înhate toate mijloacele legale si curate prin care se usureaza contopirea – în mica patrie – a tuturor fiilor sai, alcatuind o unica si mare familie. Cursul contopirii a pornit fara zgomot, din fericire, si devine tot mai simplu. Împrejurările sunt favorabile, dar timpul nu asteapta. Trebuie sa stam la pândă, sa nu ramânem de caruta, dar mai ales sa nu scapam vrabia din mână”.

Cartea secreta a guvernului

În 1907, la Budapesta apare sub egida Tipografiei Regale Maghiare de Stat lucrarea “Românii din Ungaria”. Un volum de lucru confidential al guvernului maghiar, în cele o mie de pagini fiind inserate masuri dure vizând reducerea la tacere a tuturor miscarilor care, promovând ideea ca Austro-Ungaria nu mai putea exista într-o forma imperiala, militau pentru aparitia în cadrul

unei confederatii de state nationale a Transilvaniei Românești. Desigur, editarea lucrării este și astăzi negată de Guvernul de la Budapesta. Peste timp, însă, s-au păstrat cel puțin două exemplare, unul aflat în păstrarea bibliotecii Universitare din Cluj-Napoca, iar cel de-al doilea arhivat în fondul secret al Academiei Române din București. În fundamentarea lucrării, autorul, (în principal Anton Huszar, translator în Ministerul de Interne ungar, dar în spatele căruia se aflau ideile contelui Andrassy, la acea vreme ministru de interne), amintea că, în anii 1905-1906, “românii din Ungaria (de fapt, din zona cotoșită a Transilvaniei-n.r.) au manifestat în mod demonstrativ în contra caracterului national unitar al statului ungar, căutând să-l transforme într-un stat organizat pe baze federaliste”. În acest scop, principalele institutii ale neamului românesc (biserica, școala, finanțele) au fost transformate în “factori de luptă și de instigare în contra statului maghiar, a

natiunii maghiare si a limbii maghiare”. Directiile de lupta împotriva românismului propuse de Anton Huszar se refereau la distrugerea unitatii demografice a românilor ardeleni, maghiarizarea Bisericii greco-catolice române, desfiintarea autonomiei Bisericii Ortodoxe Române, maghiarizarea învățământului, interzicerea culturii românești în Transilvania, desfiintarea presei românești si a organizatiilor politice a ardelenilor, precum si împiedicarea accesului românilor la institutiile financiare. Cea mai mare problema a revizionistilor se lega de repartizarea naturala a românilor în judetele Transilvaniei, iar cum în cele 12 judete majoritatea absoluta era româneasca, Huszar sublinia ca se impunea “o noua ordonare a judetelor si a cercurilor electorale românești pentru ca ele sa asigure punctul de vedere unghuresc”. Lucru care s-a realizat, între 1907 si 1918, Ardealul fiind colonizat cu maghiari, românii ardeleni fiind trans-colonizati în mai multe regiuni maghiare. În

acelasi timp, considerând ca Biserica greco-catolica se îndepartase de catolicism si intrase în curentele de politica ultra-româneasca, revizionistii demarau si procesul de maghiarizare a acesteia. Încercari de sfarâmare a identitatii nationale Concomitent cu maghiarizarea Bisericii greco-catolice, era vizata si desfiintarea autonomiei Bisericii Ortodoxe Române, motivatia lui Huszar fiind aceea ca trebuia “sa dispara odata aceasta cangrena politica, care roade trupul natiunii maghiare si al tarii”. Pentru aceasta, trebuia limitat accesul tinerilor la învatamântul teologic, prin stergerea de pe listele de bursieri a acelor care “au dat dovezi de sentimente în contra statului si a natiunii maghiare”, iar în seminariile teologice trebuiau numiti ca directori si profesorii “doar persoanelor care în cursul studiilor universitare au audiat timp de cel putin patru semestre limba si literatura maghiara si au colocvat din aceste materii în fiecare semestru”. În plus, se

interziceau reuniunile învățătorilor ortodocși, manualele folosite în seminarii trebuiau să fie avizate de autoritățile maghiare. Din atenția revizionistilor nu scapau nici școlile. Astfel, ținând cont de faptul că limba română era cea mai puternică armă a românilor împotriva maghiarizării, autorul propunea ca în școlile secundare românești limba de predare să fie maghiara, iar limba română să devină doar obiect obligatoriu de învățământ. La rândul lor, societățile de lectură de la liceele românești, erau obligate să-și țină sesiunile în mod alternativ, într-o săptămână în maghiara, în alta în română. Din repertoriile corurilor și orchestrelor liceelor românești trebuiau eliminate textele nationaliste, iar primirea elevilor din România trebuia îngreunată.

În ceea ce-i privește pe români, procesul de secuizare a lor, s-a produs de-a lungul secolelor, lent, pe cale pașnică și naturală, dar au existat și presiuni și constrângeri de

natură etnică și confesională cum au existat și momente de constrângere, de trecere forțată a românilor vorbitori de limbă maghiară din satele etnic mixte la religii de expresie maghiară. Cronologic, aceste momente de maximă intoleranță față de confesiunea și etnia românilor din “Secuime” au avut loc după cum urmează: anii 1848/1849, toamna anului 1916 (după retragerea Armatei române din Ardeal), lunile ce au urmat retragerii administrației românești; anii care au urmat după Dictatul de la Viena (1940-1944), perioada de după instalarea administrației Comisiei aliate de Control (noiembrie 1944-martie 1945), primăvara anului 1990. Prezente în memoria colectivă a românilor din Covasna și Harghita, aceste momente reprezintă, o “piatră grea” a conviețuirii interetnice, manifestându-se ca o adevărată “teroare a istoriei.”

Din cele 10 valuri de asimilare imediată și de alungare a românilor din ceea ce istoric s-

a denumit Secuime, puse în evidență de Nicolae Edroiu, cinci sunt înregistrate între 1850-1992, fiind documentate de recensămintele moderne, fie că ele au fost efectuate sub administrație austriacă, ungurească sau românească.

Cele mai mari și dramatice schimbări produse în configurația etnică și confesională a românilor din zonă, au avut loc, după Dictatul de la Viena, din septembrie 1940. Prin arestări, maltratări, terorizări și expulzări forțate de populație, însoțite și de măsuri de convertire și trecere de la religia ortodoxă și greco-catolică, la alte confesiuni de expresie maghiară, numărul românilor a fost atunci drastic diminuat, producându-se o adevărată “purificare etnică” a “ținutului secuiesc” . Așa stând lucrurile, se poate aprecia că zona este un “melting pot” (creuzet), în care mai multe etnii au fost asimilate de către cea maghiară. Și astăzi, realitatea etno-demografică din județele Covasna și

Harghita este departe de imaginea unui grup etnic compact. În cele două județe există un număr însemnat de persoane cu dublă ascendență identitară (provenite din familii etnic mixte), grupuri cu apartenență controversată (cel mai numeros fiind format din țigani) ș.a.. La acestea mai trebuie adăugată concluzia cercetărilor recente conform căreia, cultura maghiară din zonă este puțin deschisă la interschimburi culturale reciproce, puțin permisivă și ospitalieră față de nevoia celorlalți de a-și prezerva și afirma propria identitate pe care o apreciază ca pe o amenințare la identitatea maghiară. După ce a trebuit să renunțe la poziția dominantă ca urmare a destrămării monarhiei austro-ungare și formării României Mari, maghiarii din acest spațiu au avut și au dificultăți să accepte noua poziție de minoritate, continuând să lupte pentru menținerea sau recâștigarea privilegiilor și pozițiilor lor dominante. Așa au procedat, după instaurarea comunismului

când, cu sprijinul lui Stalin au reușit să
înființeze Regiunea Autonomă Maghiară,
“experiment socialist” de tristă amintire
pentru rumâni.

37 Shares

Like